Nüüd wõtta mind so hõlele,
Jä issaks, emmaks minnule!

Nüüd käin ma kolis, õppin ka
So armo tundma teistega;
Kui keikile sa head teed,
Ma ussun, et sa mind ka nääd.

Sest ollen rahhul rõmoga
Ja tahhan lotes ellada
Ni kaua, kui ma senna lään,
Kus omma eite, tati nään.

Siit ilmast lähme ärra keik;
Sest üllewel on jädaw paik;
Se iggawenne issama
Mo meles seisko lõpmatta.

(K.....)

Kuida lojukšid mõnne haigusse eest hoida.

Hea on, kui innimenne hädda aial abbi teab, agga parrem on, kui omma lome enne hädda nenda mõistab hoida, et hädda ei tulle. Lomade heast ehk pahhast hoidmisest tulleb suur ön ehk önnetus. Kuida iggamees teab, sünniwad mitmed lojuste haigused pallawal sui aial. Sepärrast tewad need perremehhed targaste, kes omma karja pallawa aiaga wälja ei sada, waid õhtul, õsel ja warra hommikul, kui willo on. Wägga tarwis on nisugusel aial selle eest hoolt kanda, et lomadel ial puhta wee pudust ei olle, waid et ni saggedaste kui jua tahtwad, sedda ka sawad. Ka sagge ojutaminne, kui wõimalik on, on sureks kasuks. Sel kombel jäwad mõnned tõwwed tullematta. Põllo põhhust, kui se mitte pondund ja mäddand ei olle, ei tulle lomadele mitte paljo haigust, agga sedda saggedam heinast ja rohhust. Sandist kokkopandud ja hoitud, wihmast rikkutud, hallitand, tolmund ja haisema läinud heinad on hobbuste, weiste ja lammastele wägga kahjolikkud. Peab perremees nisugusi heino söötma, sest et tal parremaid ei olle, siis peab ta neid enne söötmist lahke